

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.048/2023/6.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Misits Ildikó ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Szunyog János ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Elmaradt munkabér és végkielégítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Kecskeméti Törvényszék 3.M.70.018/2023/4.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes, 3.M.70.018/2023/5., 7.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és mellőzi az alperes végkielégítés címén történő marasztalását, e tekintetben a keresetet elutasítja.

A munkabér címén fizetendő tőkeösszeg után járó késedelmi kamat középátlagos kezdő időpontját 2022. július 25. napjára változtatja meg.

A peres felek első- és másodfokú eljárási költségeiket saját maguk viselik.

Az alperes által az elsőfokú ítéletben meghatározott módon fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 75 200 (hetvenötezer-kettőszáz) forintra leszállítja, míg az állam terhén maradó elsőfokú illeték összegét 50 500 (ötvenezer-ötszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A le nem rótt 41 900 (negyvenegyezer-kilencszáz) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A tényállás

[1] A felperes 2020. szeptember 1. napjától kezdődően állt alkalmazásban az alperes jogelődjénél teljes munkaidőben, határozatlan idejű munkaviszony keretében intézményvezető-helyettes, általános iskolai tanár, tanító, továbbá könyvtáros munkakörben.

[2] A felperes munkabére a jogviszony időtartama alatt többször módosult, 2022. április 1. napjától bruttó 523 700 forintra emelkedett. Az alperes május, június, július és augusztus hónapokra nem fizette meg a felperesnek a munkaszerződésben meghatározott munkabért, a havibér munkaszerződés szerinti bankszámlára történő átutalásáról nem

intézkedett. Az említett hónapokra vonatkozóan a bérjegyzékeket kiállította, és a bruttó munkabérhez kapcsolódó adó- és járulékfizetési kötelezettségeit teljesítette.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelmet

[3] A felperes még a munkaviszonyának fennállása alatt keresetlevelet nyújtott be a törvényszékhez, mint munkaügyi bírósághoz, melyben azt adta elő, hogy az alperes a munkaszerződés szerinti munkabérfizetési kötelezettségének a 2022. május, június, július hónapokra nem tett eleget, ezért kérte, hogy havi bruttó 523 700 forint alapulvételével a 2022. május 1. napjától július 31. napjáig terjedő időszakra elmaradt munkabér címén kötelezze az alperest bruttó 1 571 100 forint 15 napon belül történő megfizetésére, továbbá marasztalja az alperest 2022. június 1. napjától kezdődően számított késedelmi kamat összegében is.

Előadása szerint az alperes és annak fenntartója, az alapítvány neve között olyan helyzet alakult ki, hogy az alapítvány az intézményvezető folyamatos jelzései ellenére nem volt hajlandó biztosítani az intézmény fenntartásához szükséges, ezáltal a pedagógusok és más dolgozók munkabérének kifizetéséhez szükséges anyagi fedezetet, így a munkabér kifizetésére nem került sor. Előadása szerint, ő a munkáltatónak a minden héten megrendezésre kerülő értekezleten folyamatosan jelezte az elmaradt munkabér megfizetésére vonatkozó igényét, azonban a munkáltató a fenntartóval fennálló helyzetre hivatkozva azt nem teljesítette.

[4] A felperes – a keresetlevélnek az alperessel történő közlésére vonatkozó bírósági intézkedést követően – keresetmódosítást nyújtott be, melyben kérte, hogy a keresetben foglaltakon túlmenően további egy havi munkabér (havi bruttó 523 700 forint) megfizetésére kötelezze az alperest. Bejelentette, hogy 2022. augusztus 31. napjával munkaviszonyát az alperesnél azonnali hatályú felmondással megszüntette, mert munkabérét az alperes a 2022. május 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra nem fizette meg. Kérte továbbá, hogy a bíróság marasztalja az alperest a felmondásban közölt 1 havi végkielégítés összegében is.

[5] A bíróság az alperes 2022. november 25. napján előterjesztett ellenkérelme vonatkozásában 2022. december 19. napján kelt 3.M.70.082/2022/10. számú végzésével a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján – annak elkésztése okán – hatálytalanságot állapította meg, egyidejűleg a 3.M.70.082/2022/11. számú bírósági meghagyással a kereset szerint marasztalta az alperest.

[6] Az alperes a törvényes határidőn belül ellentmondással élt a bírósági meghagyással szemben, egyúttal előterjesztette ellenkérelmét is. A határidőben előterjesztett ellentmondás folytán a bírósági meghagyás törvény erejénél fogva hatályát veszítette.

Az alperes ellenkérelmében kifejtette, hogy a felperes nem jogosult a bruttó összegű munkabérre, mert a munkáltató a munkabér nettó összege, azaz 313 414 forint megfizetésére köteles az adó és a járulékok levonása után, mely 4 hónapra vetítve 1 253 656 forintot tesz ki. Hangsúlyozta, hogy a végkielégítés vonatkozásában a felperes határozott kereseti kérelmet

nem terjesztett elő, ezért kérte, a bíróság azt ne vegye figyelembe. Arra hivatkozott továbbá, hogy a

felperes a Mt. 77. § (1) bekezdése alapján nem jogosult végkielégítésre, mert a jogviszonya nem a munkáltató felmondása, illetve nem a munkáltató jogutód nélküli megszűnése miatt szűnt meg. Állítása szerint a felperes a 2022. májustól augusztusig terjedő időszakra megkapta a munkabérét, így a követelése alaptalan.

Okirati bizonyítékként a 2022. április, május, június, valamint július hónapokra kiállított, az intézmény bélyegzőjét és a korábbi intézményvezető aláírását, valamint a felperes aláírását is tartalmazó bérjegyzékekre hivatkozott. Bizonyítási indítványában kérte személy 1 neve volt intézményvezető tanúkénti kihallgatását.

[7] A perfelvételi tárgyaláson a felperes keresetének megszerűségét akként módosította, hogy 2022. május 1-től augusztus 31-ig terjedő időszakra nettó 1 253 656 forint elmaradt munkabért, végkielégítés címén egy havi munkabérrel megegyező bruttó 523 700 forintot igényelt, míg késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó igényét 2022. július 1. napjától érvényesítette. Kérte továbbá, hogy a bíróság marasztalja az alperest a perköltségben is.

Az elsőfokú bíróság ítélete és döntésének indokai

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér címén nettó 1 253 656 forintot, végkielégítés címén bruttó 523 700 forintot, továbbá ezen összegek után 2022. július 1. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a törvényes mértékű késedelmi kamatot. Marasztalta felperes javára az alperest perköltségben, továbbá eljárási részilleték megfizetésére is kötelezte az alperest részbeni pervesztessége arányában figyelemmel a felperes per során bejelentett kereset leszállítására.

[9] A felperes perben érvényesített munkabérigényének megalapozottságát vizsgálva a bíróság nem találta bizonyítottnak, hogy a bérjegyzékek kiállítása igazolná a munkabérfizetés megtörténtét. Azok csupán a munkabér elszámolásáról adott írásbeli tájékoztatók, azt igazolják, hogy az alperes a munkabér számfejtési kötelezettségét teljesítette és a bérjegyzékekben megjelölte a ledolgozott napokat, a munkaszüneti napokat, a fizetett szabadság időtartamát és azt, hogy mindezekre tekintettel milyen összegű havi munkabér jár a munkavállalónak bruttó, illetve nettó összegben. Az alperes további olyan bizonyítékot (pl. bankszámlakivonat a munkabér átutalásáról) nem csatolt, amely kétséget kizáróan igazolná a nettó összegű munkabér kifizetését. A bíróság figyelembe vette a felperes elismerő nyilatkozatát, mely szerint 2022. májustól augusztusig terjedő időszakra az alperesi volt munkáltató a munkabér vonatkozásában eleget tett bevallási kötelezettségének, személyi jövedelemadót, valamint a társadalombiztosítási járulékok összegét megfizette. Erre tekintettel indokolt volt a munkabérkövetelés nettó összegre történő leszállítása.

[10] A bíróság az alperes terhére értékelte, hogy a perfelvételi tárgyaláson nem jelent meg és szükségesnek találta a Pp. 227. § (2) és (3) bekezdés rendelkezései alkalmazását. Ebből következően az alperes részéről a perfelvételi tárgyalást elmulasztottnak tekintette és az

alperesi magatartást úgy vette figyelembe, hogy az alperes elismerte a felperesi tényállításokat. Mindezekből következően nem volt akadálya, hogy az alperes távollétében a bíróság marasztaló határozatot hozzon a felperes javára. A bíróság a módosított keresettel egyezően havi nettó 313 414 forint alapulvételével 4 hónapra számítottan nettó 1 253 656 forint elmaradt munkabér megfizetésére kötelezte az alperest.

[11] A végkielégítéssel kapcsolatos igényt illetően a bíróság idézte a Mt. 77. § (1)-(3) bekezdés rendelkezéseit, valamint a Mt. 78. § (3) bekezdés előbbiekre visszautaló szabályát. Mindezekből megállapította, a végkielégítési igény jogalapja fennáll és a felperest megilleti a munkaviszonyban töltött idő tartamára figyelemmel 1 havi távolléti díjjal megegyező

végkielégítés. Ezt már az alperesi vitatás miatt bruttó összegben kell megfizetni, mely összegből a kifizetéskor kell a munkáltatónak az adó- és járulékszabályok alkalmazásával a személyi jövedelemadót és a társadalombiztosítási járulékot levonni.

[12] A bíróság a késedelmi kamatról a Ptk. 6:48. §-a és a 454/2022. (XI.9.) Korm.rendelet alapján rendelkezett.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[13] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak részbeni megváltoztatását és végkielégítés címén megítélt bruttó 523 700 forintban való marasztalásának mellőzését, e tekintetben a kereset elutasítását. Sérelmezte továbbá, hogy 2022. július 1-jei kezdő időponttól határozta meg a bíróság a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget. Álláspontja szerint ezen időpontban a 2022. július és augusztus havi munkabér megfizetésével még nem esett késedelembe, 2022. július 1-jén még nem állhatott fenn lejárt munkabérkövetelése a felperesnek a 2022. évi július, valamint augusztus havi munkabérek tekintetében, hiszen ezek kifizetése a ledolgozott tárgyhónapot követő hónapban vált esedékessé.

[14] A munkabérfizetési kötelezettsége tudomásulvétele mellett vitatta a végkielégítéssel kapcsolatos marasztalását. Álláspontja szerint a felperes munkajogviszonya 2020. szeptember 1. napján keletkezett, melyet igazol az általa becsatolt munkaszerződés. A bíróság ítéletének indokolása e tekintetben tévesen jelölte meg a 2019. szeptember 1-jei időpontot, az eltérésnek indokát pedig nem adta. A felek között így a felmondás időpontjáig csupán 2 éves munkaviszony állt fenn, mely nem felel meg a Mt. 77. § (3) bekezdés a) pontjában rögzített azon feltételnek, mely szerint legalább 3 év munkaviszony esetén illeti meg 1 havi távolléti díj az azonnali hatályú felmondással élő dolgozót. A felperes ilyen hosszúságú munkaviszony fennálltát nem tudta a perben bizonyítani és nem is állította azt, hiszen maga csatolt a 2020. augusztus 31-ei keltezésű munkaszerződést. Mindezek alapján alperes kérte az ítélet részbeni megváltoztatását és a végkielégítésre vonatkozó kereset elutasítását.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Azt nem vitatta, hogy az ítéletben a 2019. szeptember 1-jei munkaviszony keletkezési dátum pontatlan, vélhetően elírás történt, azonban hangsúlyozta, munkavállalói, azonnali felmondással megszüntetett munkajogviszony esetén a fellebbezésben hivatkozott törvényi feltétel nem érvényesül. A Mt. 77. §-ához fűzött jogtárkommentárt idézve rögzítette: A munkavállalót végkielégítés illeti meg akkor is, ha a munkaviszony munkavállaló indokoláshoz kötött azonnali hatályú felmondásával szűnik meg. Ebben az esetben felperesi álláspont szerint nem szükséges a 3 év munkaviszony megléte. A felmondás indoka éppen az volt, hogy az alperes hónapok óta nem fizet részére munkabért, szándékosan megszegte lényeges kötelezettségét, olyan magatartást tanúsította, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette.

[16] A kamatszámítás tekintetében kérte figyelembe venni, hogy a 2022. májustól augusztusig terjedő teljes időszakban nem történt munkabérfizetés, a perindítást követően a kereset az augusztus hónapra járó munkabérre is kiterjesztésre került. Így összesen 4 havi munkabért kért megfizetni, melynek a késedelembe esés szempontjából középarányos kezdő időpontjaként jelölte meg a 2022. július 1-jei késedelmi kamatfizetési kezdő időpontot, mely összhangban áll a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés rendelkezésével.

[17] Az alperes további észrevételében fenntartotta fellebbezésében előadott jogi álláspontjait és megerősítette az ezekre alapított fellebbezési kérelmeit.

Az ítéltábla döntésének indokai

[18] A fellebbezés részben alapos.

[19] A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 370. § (1) bekezdése szerint a

másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés Pp. 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi körülményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kért, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[20] A jelen esetben az alperes fellebbezése elsősorban a végkielégítés címén történt marasztalását érintette, az elsőfokú bíróság téves anyagi jog alkalmazását állítva azt hangsúlyozta, hogy a felperes végkielégítésre való jogosultságának nem áll fenn azon feltétele, hogy legalább 3 éves időtartamú munkaviszony legyen a felek között. Tényállási alapként állította, az iratokhoz csatolt munkaszerződésekből kitűnik, hogy a felek között valójában csak 2 évig állt fenn a munkaviszony, melynek kezdetét az elsőfokú ítélet tényállási indokolása tévesen korábbi időpontban 2019. szeptember 1-jétől kezdődően jelölte meg.

[21] Az ítéltábla megvizsgálta a keresetlevél mellékleteként csatolt munkaszerződés munkavállalói és munkáltatói aláírással ellátott eredeti példányát, mely 2020. augusztus 31-i keltezésű, és amelynek 2. pontja a munkaviszony kezdetét 2020. szeptember 1. napjától határozatlan időtartamra szólóan rögzítette. Erre figyelemmel a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkört alkalmazva az ítéltábla a tényállást módosította, megállapítva, hogy a felek közötti munkaviszony 2020. szeptember 1. napjától jött létre. E módosított tényállási elemből kiindulva, a továbbiakban abban kellett állást foglalni, hogy munkavállalói azonnali hatályú felmondás esetén érvényesíteni kívánt végkielégítésre vonatkozóan is figyelembe kell-e venni a végkielégítés szabályainak összes feltételét. Kiindulópontul szolgál a Mt. 78. § (3) bekezdés utaló szabálya, mely szerint a munkavállaló azonnali hatályú felmondása esetén a munkáltató köteles a 70. § (3) bekezdésében és a 77. §-ban foglaltakat megfelelően alkalmazni.

[22] A perbeli esetben nem volt vitatott, hogy a felperes jogszerűen élt azonnali hatályú felmondási jogával, mivel a felmondás időpontjára nézve már 3 hónapos időtartamon keresztül nem került sor az alperesi munkáltató részéről a munkabér folyósítására. Ez az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített felmondási feltételt kimerítette. A munkavállalói azonnali hatályú felmondás jogkövetkezménye, hogy a munkavállalót olyan helyzetbe kell hozni, mintha a munkáltató szüntette volna meg a jogviszonyát felmondással, tehát megilleti a munkavállalót felmentési időre járó távolléti díja és főszabály szerint a végkielégítés is. Ez utóbbi azonban csak akkor, ha az Mt. 78. § (3) bekezdés – szűkítést nem tartalmazó – utaló szabályának megfelelően az Mt. 77. §-ában foglalt, a végkielégítésre vonatkozó valamennyi feltétel fennáll. Az Mt. 77. § (2) bekezdése szerint a végkielégítésre való jogosultság feltétele, hogy a munkaviszony a felmondás közlésének vagy a munkáltató jogutód nélküli megszűnésének időpontjában a (3) bekezdésben meghatározott tartamban fennálljon. Az Mt. 77. § (3) bekezdés a) pontja a legkisebb összegű 1 havi távolléti díjnak megfelelő végkielégítés megállapításához a legalább 3 éves munkaviszony fennálltát előírja. Ez a szabály a perbeli esetre is vonatkozik, azonban megállapítható, hogy a felek között a felmondás közlését megelőzően csak 2 éves időtartamban állt fenn a munkaviszony, így a konjunktív törvényi feltétel hiányában a felperest végkielégítés nem illetheti meg. Az ítéltábla ezért a Pp. 383. § (2) bekezdés alkalmazásával e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a végkielégítésben való marasztalás mellőzése mellett az erre irányuló keresetet elutasította.

[23] Az alperesi fellebbezés szerint az elsőfokú ítélet a késedelmi kamatban marasztaló rendelkezés tekintetében is megváltoztatásra szorult. Az alperes sérelmezte, hogy 2022. július 1. napjától került sor a késedelmi kamat kezdő időpontjának meghatározására. Hivatkozása szerint a júliusi és augusztus havi munkabér megfizetésének esedékessége 2022. július 1-jén még nem következett be, hiszen csak a ledolgozott hónapot követően kerülhet sor kifizetésre. Alperesi álláspont szerint ezen hónapokra nézve késedelembe esés az ítélet szerinti időpontban még nem következett be. Az ítéltábla a késedelmi kamatra vonatkozó fellebbezést csak kisebb részben találta alaposnak. A felperes javára megítélt tőkeösszeg utáni késedelmi kamatra a felperest a nem vitathatóan fennálló alperesi késedelembe esés feljogosítja [Ptk. 6:48. § (1) bekezdés]. A 2022. augusztus 16-ai perindítás időpontjában a 2022. május, június és júliusi munkabérfizetéssel már késedelembe esett az alperes, majd ezt követően a per során az augusztus havi munkabér megfizetése sem történt meg a 2020. szeptember 10-ei, törvényben előírt időpontig, mely szerint a munkabért a ledolgozott tárgyhónapot követő hónap 10. napjáig köteles a munkáltató a munkavállaló részére megfizetni [Mt. 157. § (1) bekezdés]. Ennek megfelelően a kifizetésig terjedő időre az alperes

késedelmi kamatfizetési kötelezettsége, mint a szerződésszegésből eredő objektív jogkövetkezmény fennáll. A fellebbezés kapcsán a késedelmi kamat kezdő időpontja helyes meghatározásának kérdése merült fel, ezt az ítéletábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörben vizsgálta.

[24] A késedelmi kamat kezdő időpontjának megállapítását a felperes keresetében ún. középárányos kezdő időponttól számítottan kérte meghatározni, a bíróság ehhez igazodóan határozta meg a 2022. július 1-jei kezdő időpontot. Az kétségtelen, hogy a peresített 4 havi munkabér megfizetésének esedékessége nem esik egybe, így az egyes havi munkabérek utáni kamatkövetelés mindig az adott hónapot követő hónap 10. napjával vált időszakonként esedékessé. A kamatkövetelés időszakonként történő esedékessé válása azonban nem azonosítható a kamatfizetés kezdő időpontjával, amely mindig egy meghatározott időpont (Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának véleménye a késedelmi kamatszámításról 1. pont, közzétéve BH2002. 9 szám).

[25] A fentiek azt jelentik, hogy középárányos kezdő időpont meghatározásakor, melyet a bírói gyakorlat munkaügyi perekben is alkalmaz (BH2021. 143, BH2018. 25, BH2009. 217 szám alatt közzétett eseti döntések), a késedelembe esésekhez képesti időszakot kell alapul venni. Ez jelen esetben 2022. június 10. és szeptember 10. közötti időszak. Ezen 91 napos időszak középidőpontja 2022. július 25. napja, így az ítéletábla álláspontja szerint ez a helyes meghatározása a 4 havi, de egy összegben érvényesített munkabér utáni késedelmi kamat kezdő időpontjának. Ez a számítás áll összhangban a BH2007. 200 számú eseti döntésben foglaltakkal, melyben a Kúria kifejtette, hogy a középárányos időtől történő kamatszámítás lehetősége fennáll, egyetlen lényeges feltétel, hogy az nem eredményezheti a fél részére a tételes kamatszámítással járó marasztalási összegtől való számottevő eltérést, mivel a középárányos időtől történő kamatszámítás csupán annak a marasztalási időszakra vonatkozó könnyített kiszámítást jelent.

[26] A jelen esetben tehát a középárányos kezdő időponttól való késedelmi kamatszámítás, bírói gyakorlat által kialakított módjának alkalmazása lehetséges volt, a megállapított időpont a kifejtett indokok miatt szorult megváltoztatásra, mely azonban csak kisebb mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettség alóli mentesülést eredményezett. Az ítéletábla e tekintetben ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdés szabályát alkalmazva változtatta meg a késedelmi kamat kezdő időpontját 2022. július 25. napjára.

[27] Az eredeti 2 094 800 forint kereseti követelésből a felperes 1 253 656 forint összeg erejéig tekintendő pernyertesnek, míg 841 144 forint esetében – a részbeni kereset-leszállítás, illetve a végkielégítéssel kapcsolatos követelés elutasítása miatt – pervesztes. Ez indokoltta tette az elsőfokú ítéleti rendelkezés megváltoztatását az eljárási költséggel kapcsolatban is. Az alperes által felperes javára fizetendő elsőfokú leszállított perköltség összege nagyságrendileg megegyezne az alperes javára ügyvédi munkadíj címén megítélhető másodfokú eljárási költséggel, ezért az ítéletábla akként rendelkezett, hogy mindkét fél viseli a saját első- és másodfokú eljárási költségét. Az eljárási illetékek tekintetében a felperesi pernyertességhez igazodó 1 253 656 forint tőkeösszeg után számított 75 200 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére az elsőfokú ítéletben előírt módon az alperes köteles, míg 50 500 forint le nem rótt elsőfokú illeték, a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel az állam terhén marad [Pp. 102. § (6) bekezdés].

[28] Az 523 700 forint fellebbezési pertárgyértékhez igazodó 41 900 forint fellebbezési illeték, mely a felperesre nem terhelhető a már említett okból, ugyancsak az állam terhén marad [Pp. 102. § (6) bekezdés].

Szeged, 2023. november 30.

Dr. Hámosi Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.

előadó bíró

Dr. Tolna András s.k.

táblabíró